

DE DÖVSTUMMAS KYRKOBLAD

N:r 3. Årg. 2. Utgivare: Pastor S. G. Svenfors, Stockholm. Juli 1931.

Se, jag står för dörren och klappar.

Uppb. 3:10.

MÄNNISKOHJÄRTATS NYCKEL.

Ja, med evig kärlek har jag älskat dig; därför låter jag min nåd förbli öfver dig. Jer. 31:3.

I ett hörn av stugan fanns ett gammalt skåp med vackra blommor målade på dörren. Barnen stodo nyfikna omkring det, knackade på det, skakade på det och undrade, vad som fanns inuti. Men ej ens far och mor kunde öppna skåpet, ty de hade en gång för mycket länge sedan tappat nyckeln. De hade försökt med andra nycklar, men ingen passade. Bryta upp skåpet ville de ej, ty då skulle ett dyrbart beslag ha blivit fördärvat.

Det behövs en nyckel också till ett människohjärta. Den enda nyckel, som går till hjärtats dörr, heter *kärlek*. Den nyckeln har Gud i sin hand, ty han själv är kärleken. Han vill, att vi alltid skola stå öppna för honom, så att han kan se allt, som finnes hos oss. Vad gör han då för att öppna vårt hjärta? Han bara älskar oss. I sitt ord talar han om för oss, att han älskar oss, och så sänder han oss gåvor, som hjälpa oss att förstå hans kärlek. — En lantman står vid sitt blommande rågfält. Honungsdoften sveper kring honom, och blåklinthen lyser. Han knäpper sina händer och beder: Herre, hjälp mig att vara tacksam för dina gåvor! — En man, som länge varit borta i främmande land, kommer hem till sina föräldrar. När alla gått till ro på kvällen, är mor ensam uppe. Hon beder Gud om förlåtelse, för att hon så ofta klagat och knotat och tackar Gud, som sänt sonen hem. — På det stora sjukhuset ligger en ung kvinna. Gud har på ett underbart sätt hjälpt henne genom en svår sjukdom. Nu lovar hon Gud att under sin återstående tid tjäna honom. Det är Gud, som öppnar människors hjärtan med kärlekens nyckel.

Denna underbara nyckel behåller icke Gud för sig själv; han lägger den i vår hand. Såsom han älskar oss, så skola vi älska varandra. — Du har en kamrat, som du på sista tiden ej kunnat tycka om. Han har varit tyst och tvär; han har helst velat vara för sig själv. Till sist har du blivit förargad och tänkt: Han får gå vart han vill, jag bryr mig icke om honom. — Tycker du inte, att den vännen rätt mycket påminner om det gamla skåpet i stugan. Det var intet fel med skåpet, men nyckeln var borta. Nyckeln till din väns hjärta har Gud givit just dig. Kanske du tappat bort kärlekens nyckel! Bed då, att du måtte finna den åter! Bed Gud, att han åter sänker sin kärlek ned i ditt hjärta, så att du varmt och innerligt kan älska din nästa. Då skall du inte behöva säga många ord, förrän hans hjärta är öppet igen, och allt är gott som förut.

Men skall kärleken riktigt bli bofast i ditt eget hjärta och du själv få känna kärlekens glädje, så är det ett villkor. Du förstår vad det är, om du ser på bilden här i Kyrkobladet. Jesus klappar på *ditt* hjärtas dörr. Han vill komma in i ditt liv. Men han tvingar sig icke in. Han vill att du själv skall öppna. Han vill att du skall öppna med kärlekens nyckel. Vill du icke släppa in honom, så gör hat och högmot ditt hjärta mörkt och kallt. Men ger du honom ditt hjärta och ditt liv, då blir glädjen och friden din. Den glädje och frid, som hjälper dig igenom alla sorger och svårigheter. Då lyser kärlekens sommarsol öfver hela ditt liv.

Vadhelst I haven gjort mot en av dessa mina minsta bröder, det haven I gjort emot mig.

"Varför var du icke med på utflykten i söndags, Maria?" frågade Elsa.

"Jag hade icke tid!"

"Hade du icke tid? — Du som inget har att göra på söndagarna. Vad i all världen var du upptagen med då?"

"Det skall jag nog tala om för dig", svarade Maria. "Jag var borta hos den vanföra Hilda och höll henne sällskap."

"Var det något sällskap då? Hon är ju så tyst och inbunden."

"Å ja, i allmänhet är hon visst det, och det är väl inte så gott, när man sitter inestängd och ofta ensam. Men hon kan också prata, om man bara förstår att få henne att öppna sitt hjärta, och jag kom på många underliga tankar, sedan jag varit hos henne. Hon talade om hur hon hade det. Den första tiden hon var vanför, kom det så många till henne, men nu är det så sällan någon kommer. Hon sade det inte bittert, men med en klagan i rösten. Här fara vi friska omkring på utfärder och möten och glömmet dem, som äro bundna hemma och sällan kommer med på något. Har du aldrig tänkt på det, Elsa?"

"Nej, det måste jag erkänna, det har jag inte", svarade Elsa. "Jag trodde de blevo så vana vid det, att de icke kände någon större saknad av det."

"Ja, vi tror gärna så, men det är

nog icke rätt av oss. Jag har sedan besöket hos Hilda tänkt på, vad Mästaren sade, att han skulle säga på den yttersta dagen. Till dem, som stå på den ena sidan, skall han säga: 'Jag var hungrig, och I gåven mig att äta; jag var törstig, och I gåven mig att dricka; jag var husvill, och I gåven mig härbärge, naken, och I klädden mig; jag var sjuk, och I besökten mig; jag var i fängelse, och I kommen till mig.' Och de skola fråga, när de sågo honom sådan och hjälpte honom. Och han skall svara: 'Vad helst I haven gjort mot en av dessa mina minsta bröder, det haven I gjort emot mig.'

Och till dem på den andra sidan skall han säga: 'Jag var hungrig och törstig och naken och sjuk och i fängelse, och I hjälpten mig icke.' Och även de skola fråga: 'När sågo vi dig sådan och hjälpte dig icke?' Och han skall svara dem: 'Vadhelst I icke haven gjort mot en av dessa minsta, det haven I ej heller gjort mot mig.'

Naturligtvis skola vi gå i kyrkan och på möten för att uppbyggas. Och nog få vi vara med på fester och sådant. Men vi få icke glömma dem, som äro sjuka och lidande. Vi komma ihåg Jesu ord: Allt vad I viljen, att människor skola göra Eder, det skolen I ock göra dem.

(Tegn og tale.)

"SNÄLLE ANDERS."

Har du läst historien om "Snälle Anders"? Han levde för rätt länge sedan. Och inget märkvärdigt var han. Han hade klen förfstånd och ett dåligt minne. I skolan lärde han sig ej att räkna längre än till tio. I handelsboden kunde han köpa blott ett par saker i sänder; var det fråga om

mer, så glömde han det. Men han hade ett gott och kärleksfullt hjärta. Hela sitt liv läste han aftonbönen, som hans mor hade lärt honom, och alltid försökte han göra människor väl. — Då han slutat skolan, fick han lära sig göra kvastar. Han fogade noga kvist till kvist och gjorde vack-

ra ringar av vide, som höllo tillsammans det hela. När han band en kvast, talade han alltid med den. Så här lät det: "Du skall till länsmansgården. Där är de stränga, må du tro! Nu måste du hålla riktigt länge och sopa riktigt väl!" Eller: "Du, lilla snälla kvast, du skall till gästgivaregården. Där är mycket skräpigt — gör nu så gott du kan!" — Och det var något förunderligt med kvastarna från Snälle Anders. De voro finare och höllo längre än alla andra. Då barnen gingo till skolan eller då de skulle göra ett arbete, sade man till dem: "Var nu lika noga som Anders!" När drängen skulle sopa i stall och ladugård och fick en av Anders kvastar i sin hand, kom han alltid ihåg, vad Anders brukade säga till kvastarna. Han skrattade åt det, men kände det på samma gång så allvarligt. Nu är det bäst, tänkte han, att kvasten

får vara så noga, som Anders sagt. Och så blev arbetet väl gjort. När Snälle Anders var död och bars bort i sin svarta kista, då sörjde hela socknen. Nog hade Anders varit liten och obetydlig på jorden, men han var älskad av människor och stor inför Gud.

Det är så ofta människor säga: Jag har så små krafter och så liten begåvning, så jag kan ingenting göra. Och så litat man på, att man skall få hjälp av andra. Och till slut blir man bara lat och oduglig. Den här berättelsen om Snälle Anders vill visa oss, att välsignelsen och glädjen i livet bero ej på huru stora och märkvärdiga saker vi göra. Nej, allt beror på, *huru* vi utföra vårt verk. Göra vi vårt arbete troget och kärleksfullt, så blir den till välsignelse, hur ringa den än är inför människor.

Vigde:

Ivar Larsson och Aina Fundin, Uppsala, den 7 juni.
Bertil Johansson, Hälleforsnäs, och Eva Johansson, Mellösa, den 27 juni.

Avlidne:

Margareta Jansson, Grisslehamn, den 14 april, 61 år gammal.
Anton Teodor Hoflund, Tjällmo, den 30 april, 67 år gammal.
Elin Tekla Charlotta Eriksson, Bromsten, (förr i Eskilstuna), den 4 maj, 68 år gammal.
Viktor Alexander Sjöström, Reijmyre, den 12 maj, 45 år gammal.

*Jag går till himlen, var jag går,
Om Jesus blott jag följer;
Min själ av honom kronan får,
Då graven stoftet höljer.
Jag gör ett saligt val.
Igenom dödens dal
Min gång är trygg i Jesu spår.
Jag går till himlen, var jag går.*

So. Ps. 452:2.

Visby.

Föreläsningar hållas söndagen den 5 juli i Föreläsningssalen kl. 1 och 3 em. av Dövstummläroaren H. Zommarin, Örebro, över ämnena: "Tändsticksindustrien och Ivar Kreuger", och "Pelle Molin" med framförande på åtbördsspråket av dikterna "Kärnfolk" och "En ringdans medan mor väntar".

Söndagen den 23 augusti samlas Gotlands Dövstumma till möte i Klinte. Gudstjänst hålles i

Kyrkan samt föreläsning av Pastor Svenfors, om vädret tillåter på Klinteberget. Mjök och kaffe tillhandahålles. Matsäck medtages. Samling vid Kyrkan efter Visby-tågets ankomst. Ev. sker färden från Visby med buss.

Flen.

Eskilstuna Dövstumförening inbjuder Södermanlands Dövstumma till sommarmöte i Flen söndagen den 26 juli. Samling vid Kyrkskolan efter morgontågens ankomst. Kl. 2 föreläser P. Alfr. Persson över ämnet "Strövtåg i Londons Dövstumvärld". Kl. 4 avslutning i Kyrkan med Gudstjänst av Pastor Svenfors.

Dövstumsällskapet Manilia-kamraterna.

Möte anordnas i Linköping lördagen den 1 och sönd. den 2 aug. Bl. a. utfärd på Kinda Kanal.

Mjölby.

Söndagen den 9 aug. kl. 3 föreläsning i Gästsparken av herr Eskil Eklund om "Nutidens sju underverk".

Eskilstuna.

Utfärd anordnas den 23 augusti till Julita, där den från juni uppskjutna föreläsningen hålles.

Bostadsadress: Vesslevägen 7, Ålsten. Tel. Ålsten 1331. Under en del av juli och halva augusti är adressen: Björkarö, Mörkö. Tel. Mörkö 4A över Södertälje. S. G. Svenfors.

Med detta nr följer: "Gudstjänster för Dövstumma"